

fotografsko društvo
jesenice

Fotogalerija Jesenice

Trg Toneta Čufarja 4

Razstava

Mesto pripoveduje

Staneta Vidmarja

**Mojstra fotografije Fotografske zveze Slovenije,
EFIAP/b**

**Razstava bo na ogled
od 31.5. 2023 do 27.6.2023.**

O AVTORJU RAZSTAVE

Stane Vidmar MF FZS, EFIAP/b

Stane Vidmar se je rodil leta 1953 na Jesenicah, kjer je obiskoval osnovno in srednjo šolo. V Ljubljani je zaključil študij strojništva. Zaposlen je bil v Srednji šoli Jesenice kot učitelj strokovno teoretičnih predmetov v programu strojništva. Od leta 2000 do 2013 je bil ravnatelj šole.

S fotografijo se je srečal že kot študent.

Leta 2010 se je včlanil v Fotografsko društvo Jesenice in pričel na veliko osvajati znanje digitalne fotografije in izrazne fotografije. Najljubši temi sta eksperimentalna fotografija in abstraktna fotografija.

Leta 2012 je osvojil prve točke s pohvalo na državni razstavi v Ljubljani. Z nadaljevanjem strokovnega izpopolnjevanja in eksperimentalnega fotografiranja so nastajale fotografije, s katerimi je osvajal nagrade doma in v tujini. Fotografska zveza Slovenije mu je leta 2017 podelila naziv mojster fotografije, od leta 2021 pa ima tudi naziv EFIAP/b.

V zadnjem času so mu izziv makro fotografija v naravi, fotografiranje z dolgo ekspozicijo, fotografiranje z večkratno ekspozicijo in eksperimentalno abstraktno fotografiranje s polarizacijsko svetlobo.

Stane Vidmar vedno išče nove načine in pristope fotografiranja in išče nove načine prikazovanja popolnoma običajnih stvari. Zaradi tehnične izobrazbe s področja strojništva imajo fotografije večkrat tehnično urejeno kompozicijo.

O RAZSTAVI

To, kar vidimo, ni resnično samo po sebi, temveč je interpretacija zaznav, ki jih analizirajo možganski centri. Oko ali fotografski aparat beleži trenutno dogajanje. Razlaga vidnega sveta pa ostaja subjektivna, saj jo opredeljujejo naše vnaprejšnje predstave, ki so nastale v procesu primerjave z že pridobljenimi izkušnjami. Avtor fotografij Stane Vidmar analizira lastnosti oblik, njihove sence ter odnose med predmeti in ozadjem. V pričujočem ciklu avtor preučuje soodvisnost prostora, časa in gibanja. Še posebej ga zanimajo optični učinki in izrazne možnosti, ki jih omogočajo različne projekcije: stopnjevanje velikosti in ukrivljena iluzija prostora. Fotograf prilagodi hitrost posnetka, da ujame sled gibanja. Izbira strukturirane površine, ki vzbujajo občutek ritmičnega utripanja. Včasih se zdi, da oblike lebdijo v brezprostorju. Podobe žarijo in se premikajo v središče pozornosti. Raznobarvne luči igrajo napev na temnem ozadju. Izbrani motiv odzvanja na čedalje bolj oddaljenih prostorskih planih, kot da bi igrali isto melodijo v višjih tonskih lestvicah. Stane Vidmar udejanja učinek odmeva tudi s pomočjo simetrične kompozicije, pri kateri se scenarij zrcali in podvoji preko središčne osi.

Avtorjev namen ni zgolj eksperimentiranje z vizualnimi sredstvi. Vsaka njegova stvaritev vabi gledalca, da prepozna sporočilo, ki se skriva v sleherni kombinaciji likov. Zakaj je življenjski prostor dreves omejen na majhne odprtine v betonu? Kdo je živel za okni, ki se zdijo kot prazen pogled v življenje brez vsebine? Kam vodijo stopnice? Kako doseči bližnjega, ki se je izgubil v množici ali pa se je osamil in išče svetlobo v daljavi, ker se noče prilagoditi mreži družbenih pričakovanj?

Negotovost zaznamuje naš čas, ki ga lahko primerjamo z obdobjem propada imperijev v času poznega helenizma. Ritem je prevpil glasbo, tako kot so udarci kladiv v industrijski dobi preglasili človečnost. Človeku se mudi, da bi dosegel iluzijo razvoja in utopijo idealne ureditve. Poistovetil se je s tehničnimi pripomočki, ki omogočajo vse hitrejšo proizvodnjo materialnih dobrin in izmenjavo informacij. Toda hitrost ne more izpolniti bivanjske praznine. Lahko pa se ustavimo, sezujemo svoje čevlje, ki jih Stane Vidmar hudomušno postavi na mejo, ki deli znano od neznanega. Namesto da bi merili čas s svojimi majhnimi koraki, pogumno skočimo v valove življenja, ki jih avtor prikaže z različno gostoto materialnih plasti na obzorju.

Stane Vidmar se ne podreja ciničnemu zanikanju smisla in diktatu novega gnostičnega nihilizma, ki se širi preko popularnih filmov, denimo Matrice. Kajti soljudje niso samo statične dvodimenzionalne projekcije v mreži miselnih funkcij. Senca ni samo odsotnost svetlobe, temveč lahko zaživi in prime za roko silhueto odraslega, ki vodi otroka po cesti življenja. Racionalne sheme, ki se pogosto pojavljajo na Vidmarjevih fotografijah, ne vodijo v brezizhodno odtujenost, temveč vabijo vsakega posameznika k temeljitemu premisleku in aktivnemu odzivu. V svojem dolgoletnem ustvarjalnem opusu je Stane Vidmar ujel množico navidezno nepomembnih in nepovezanih utrinkov lepote, ki jih želi podeliti z nami. Njegove podobe se vtisnejo v spomin kot dragocene sledi, ki nevsiljivo nakazujejo pot do globljega razumevanja resničnosti.

Marisa Monti, prof. likovne pedagogike